

[Kiltin tytön muutos](#)

Mä oon aina ollut se kiltti tyttö, josta on kehoitettu ottamaan mallia. Peruskoulu käyty kunnialla loppuun, aina oon hoitanut velvollisuudet niinku pitää. Porukat on ollu tosi ylpeitä musta. Kasiluokalle asti olin puhdas ku pulmunen, en käyttänyt mitään päihteitä. Mut on kasvatettu hyvin, rakastan mun perhettä, vaikkei lapsuus ollutkaan helpointa aikaa. Porukat erosivat kun olin tosi pieni. Isällä oli mielenterveysongelmia ja mutsilla alkoholiongelma. Mä olin turvakodissa, lastenkodissa, tukiperheissä... Mut kaikesta huolimatta oon aina kulkenut pää pystyssä ja hymy huulilla. Mä oon vahva, kyl mä pärjään.

Mutta tästä päihteidenkäytöstäni voisin vähän kertoa: 14-vuotiaana aloin muuttumaan tosi paljon. Kaveriporukka vaihtui yht'äkkiä, aloin pyörimään aika isossa poikaporukassa. Silloin tuli hölmöilyä aika paljon ja kuvioihin tuli tupakan polttaminen ja viinan juominen. Melkein koko vuosi meni ryypätesä milloin missäkin ja kenenkin kanssa. Näihin samoihin aikoihin tuli kuvioihin myös kannabiksen polttelu. Se oli silloin niin kallista touhua ja sitä oli niin vaikeata hommata, ni siihen aikaan polttelu jäi satunnaiseksi ja pysyi hallinnassa. Aikaa kului n. puoli vuotta ja kannabis tuli uudestaan kuvioihin. Silloin olin "jo" 15-vuotias. Ennen kuin huomasinkaan, olin polttanut joka ikinen päivä puolen vuoden ajan. Se oli silloin vaan niin kivaa ja jännää. Ympärillä oli suuri kaveriporukka, jonka kanssa polteltiin ja juotiin kaljaa. Silloin hommat pysyvät vielä hallinnassa.

16-vuotiaana kuvioihin astuivat myös bentsot, ne jos mitkä anto hyvän olon. En edes tajunnut, että mun hyvä kaveri oli koukussa rauhoittaviin. Muut kaverit kyllä valittivat sille kokoajan. Mä kävin syömään rauhoittavia sen kaverin kanssa, se oli vaan niin hauskaa. Viikonloppuisin oli kuvioissa kannabis, alkoholi ja rauhoittavat.

Sit kaveripiirit alkoi taas vaihtumaan. Mä en tiedä mitä kävi, mutta kaverit vaihtuivat täysikäisiin miehiin. Kyllä muutama nuorempikin oli joukossa ja pari naistakin niissä piireissä. En suostunut silloin myöntämään itselleni, että pyörin "nistien" kanssa, enkä edes tajunnut mitä teen. Se oli mun mielestä siistiä, että kaverit oli vanhempia ja vähän "kovempia". Niitä kavereita oli paljon. Koulutkin unohtui kokonaan, enkä yhtään ihmettele.

Pyörin joka ilta jonkun kaverin kämpillä pitämässä hauskaa, ottamassa mitä millonkin. Välillä tuli oltua sellasissakin asunnoissa, joissa kaltaiseni 16 v. pikkutyttö ei tee mitään järkevää... Joskus samassa porukassa pyöri ihmisiä, jotka käytti suonensisäisiä aineita. Mä en itse kovemmista huumeista tiennyt yhtään mitään, mut silti kattelin vierestä ku joku rännitti. Alkoholin juomisen olin tuolloin jo lopettanut, ei vaan ollut mun juttu. Harmi vaan kun en noista ajoista paljoa mitään muista, jotain hämäriä muistikuvia vaan.

Ei mennyt kauaakaan, kunnes kuvioihin astui amfetamiini, siihen rakastuin heti. Se oli mun juttu! Itsetunto nousi heti kun sain tuota ainetta: jaksoin tehdä kaiken mitä piti, enkä olisi ikinä uskonut, että mikään voi sitä tunnetta korvata. En ole kovia huumeita ikinä ostanut, mulle on aina tarjottu. Ei tällaista olisi käynyt, jos ne vanhat kaverit olisivat olleet kuvioissa.

Ei se oo välittämistä, että antaa amfetamiinia 16-vuotiaalle, joka ei edes tiedä mitä se on... Ajattelin, että lopetan sen paskan rykimisen ja rauhoitun. Mun tuurilla tietenkin löysin vielä paremman aineen, nimittäin ekstaasin. Ikinä en ole mistään saanut sitä hyvää oloa, ei sitä voi sanoa kuvailla. Sitä tunnetta haluaa koko ajan lisää ja lisää.

En kertonut mun vahvempien huumeiden käytöstä näille vanhoille kavereille, joiden kanssa polttelin pilveä nuorempana. Ei ne olisi ymmärtäneet mua, enkä jaksanut kuunnella mitään valittamista, kun hommat oli omasta mielestäni hallinnassa. Ei mennyt kauaakaan, kunnes ne olivatkin jo entisiä kavereita.

Ketä mulle jäi? Kyllä mulla kavereita on paljon ja kaikki on tärkeitä. Mutta täysin selväpäisiä kavereita ei löydy yhtäkään. Äiti kun tietäisi miten nuoruus meni ja missä mä iltani vietin. Muut tytöt joi siideriä kotibileissä, mä istuskelin jossain kerrostalokämpässä ottamassa milloin mitäkin - tai sitten vaan kattelemassa, kun muut rykii vahvempia aineita.

Nykyään olen jo rauhoittunut, tai ainakin yritän. Nämä vanhemmat kaverit pitää kyllä huolta ja kieltää, jos tekee mieli yhtään mitään vahvempaa. En pysty tarpeeksi kiittämään mun muutamaa kaveria, jotka pitivät puhutteluja mulle niin pitkään, että tajusin sen pirin käyttämisen lopettaa, se jos joku oli tyhmää.

Onneks löytyy niitäkin, jotka on kokenut tämän saman paskan ja osaa neuvoa, mitä pitäisi tehdä. En voi sanoa kuvailla kuinka suuri palvelus se oli, että moni kaveri tuli puhumaan järkeä ja se ihme kyllä auttoi. Oon nimittäin ottanut opikseni enkä pyöri enää huonossa seurassa tai niissä "huonoissa" paikoissa, koska en mä kuulu sinne, ei ne aineet oo mun juttu. Nykyään mun elämään kuuluu rento istuskelu jonkun kaverin luona, viikonloppuisin saatan vähä kaljaa kiskoa, mut kumminkin kohtuudella. Elän vihdoinkin normaalia nuoruutta, mutta siitäkään en tiedä kuinka kauan. Uusi "rakkaus" saattaa olla jo kulman takana.

Nyt mä istuskelen kotona täysin selvin päin ja mietin, mihin nämä vuodet ovat mennneet. Mutta turha jäädä miettimään menneisyyttä. Se mikä on tehty, ei sitä saa tekemättömäksi. Tärkeintä on se, että mä oon onnellinen ja saan sen hyvän olon ihan oikeasta rakkaudesta. Huumeiden tuomasta "rakkaudesta" olen jo päässyt yli. Se jos joku on petollista, se ei ole aitoa rakkautta, sitä ei ole olemassakaan. Mitää ei ole menetetty, mä olen nuori, mulla on aikaa nauttia elämästä, kaikki on kokematta ja näkemättä. Aion kokea sen kaiken ilman huumeita, lupaan sen.

Mulla on liikaa menetettävää. Oon nuoresta lähtien nähnyt niitä huonoja kohtaloita. Oon nähnyt kun ihmiset vaipuu psykoosiin, kun joku hakataan paskaksi huumevelkojen takia, oon nähnyt kun ryyrikänneissä oleva kaveri viedään lepositeissa pois. Oon nähnyt ku ihmisillä oikeasti käy viskomaan päässä, oon katsonut vierestä kun isot pojat rännittää, oon hengailtu porukas mistä puolet lähtee putkaan yöksi ja kukaan ei käy kouluja ja omista luottotietoja, paitsi minä. Olen mäkin pohjalla käynyt, mutta minut on myös nostettu pois sieltä pohjalta. Kiitos siitä kuuluu ystäville.

Source URL: <https://nuortenlinkki.fi/tarinat/lue-tarinoita/vuodelta/2014/kiltin-tyton-muutos>